

Prolog

Pod podlahovými prkny bylo chladno. Chladno, nepříjemně a mokro. A taky dost temno. Tma skoro jako v pytli. Jen ten nejtenčí paprsek světla. Příliš tenký na to, aby ji napověděl, kde je.

Julie Hubbardová zkusila promluvit, ale silná látka kolem pusy nedovolila suchým, rozpraskaným rtům jediný pohyb. Jen slabé zanařikání krátce profizlo temnotu, pak zvuk zanikl ve stísněném prostoru, ve kterém ležela. Pohnula jazykem a ucítila, jak jí studená tekutina plní ústa. Voda. Studená, žízeň hasící, život prodlužující. Zhltila ji a znovu pohnula jazykem, aby zakryla tenkou trubičku, probodnutou skrze látku, instinktivně věděla, že je to její jediná naděje na přežití. Netroufala si pít vodu příliš rychle. Musela si ji rozdělit na přiděly, šetřit ji co nejdéle. Nevěděla, jak dlouho tam bude. Vlastně nevěděla nic.

Opatrně se pokusila pohnout. Každý sval bolcl. Zmačkané prostěradlo, které měla pod sebou, trochu zmínilo chlad i nepohodlí, ale i tak bylo její tělo ztuhlé a bolavé z ležení v jedné poloze. Hlava ji třeštila v rytmu dechu, spánky následovaly stejný rytmický puls. Končetinami sotva pohnula, měla je svázané, lano znovu a znovu a znovu obtáčelo její zápěstí i kotníky. Mohla pohybovat prsty na ruce i na nohou, aby ji úplně nezdřevněly, ale to bylo tak všechno. Nehty škrábala špinu ze spodní strany prken, ale bylo tu příliš málo místa, aby se pohnula, natož aby mohla udeřit do dřevěných prken. Nevěděla, kde je, ale byla si jistá, že je to vzdálené místo, daleko od civilizace, daleko od pomoci. Byla sama. Nebo ne?

Všechny smysly teď měla zotřesené, když z ní konečně vyprchalo omámení. Vzduch kolem byl vlhký a studený, nasládlé voněl. Byl zemitý, zatuchlý, ale s občasným závanem chladnějšího, čerstvějšího vzduchu, který pronikal škvírami. I temnota trochu profíkla a méně nasycovala stísněný prostor. Vzepřela tělo proti mezeře, ale prkna se ani nehnut, škvíry v podlaze zakrylo její oblečení a ji zachvátila panika ze ztráty této, byť sebemenší, naděje na útěk.

Pokusila se posunout do strany, ale tvrdá, udusaná zemina ji znemožňovala jakýkoliv pohyb. Pohnula se na druhou stranu a její tělo narazilo na něco měkkého. Povedlo se jí zkroutit se natolik, že se toho mohla dlaněmi dotknout. Cítila oděv, přezku pásku, maso. Přitáhla se tak blízko, jak jen mohla, takže částečně byla k tomu tvaru čelem. Pramínek vlasů jí spadl z tváře do mokra, které cítila už předtím. Bylo lepkavé a zvláště nasládlé vonělo. Chtěla to ochutnat, ale netroufla si. Pak ji do nosu uhodila známější vůně. Vůně, kterou znala z domova, vůně dětí, co si hrají na dospělé, vůně chlapce s vodou po holení.

Bušení ve spáncích zesilovalo. Snažila se prohlédnout skrz černočernou tmou, ale nic neviděla. Odněkud z dálky zaslechla zvuk připomínající kopání a udusávání zeminy. Zvuk sílil, spojoval se s hlukem uvnitř její hlavy, bušení a dupání a bušení. Zkusila křičet, ale nevydala ani hlásku, ozvalo se jen zaklopotání vody, jak stekla trubičkou. Hlasitě polkla a rozkašlala se. K tlukotu se přidalo světlo, rozlévalo se kolem ní, obklopovalo ji víc a víc, jak podlahová prkna mizela. Pevně zavřela oči proti světlu baterky a zalil ji studený lepkavý pot. Strach, ledový a paralyzující, ji vyrazil dech, zatímco se snažila pochopit, co se děje. Neviděla nic, než jasné světlo, propalující se jí do sítnice. Všechno ostatní bylo ve stínu. Natáhla krk k člověku vedle ní, chtěla vědět, kdo to je, ale bála se odpovědi. Vlastně to věděla. Znala tu vůni. Teď si to uvědomovala. Když otevřela oči, uslyšela hlas. Usměvavý hlas, melancholický, potěšený tím, na co se díval. Smějící se tomu, na co se díval.

A jak rozeznala měkké křivky svého nejmladšího syna, Richardovu půvabnou mrtvou tvář, uviděla jasně rudý, rozšklebený šrám na jemné kůži jeho krku, ucítila vlhkost jeho krve ve svých vlasech i na ramenou. Hlas byl teď hlasitější, vysmíval se jí.

„Maminčin mazánek. Maminčin mazánek.“

Kapitola 1

Odstranit ji z domu zabralo jen chvíli. Každou fotku, každý kousek oblečení, každou věc, která by mu připomínala, jak vypadala, jak zněla, jak voněla.

Klekl si na podlahu a nastříkal dezinfekci na všechna její oblíbená místa, na noční stolek, kam si dávala telefon společně se sklenicí vody a knihou, kterou vždy v noci četla, zatímco on se snažil spát. Kašlala na něj.

Stáhl povlečení a závan jejího laciného spreje ho uhodil do nosu. Jak jen nesnášel tu vůni Impulse, používala ji každý den, mnohem raději než drahý parfém, který ji dal k Vánocům. Jeho dárek ležel přehlížený na toaletním stolku a jen chytal prach, stejně jako jejich vztah. Serval z postele prostěradlo, zmuchlal ho do koule a hodil ho ke dveřím. V matracích zůstaly stopy její vůně. Postříkal je osvěžovačem textilií. Nenáviděl její vůni.

Oblečení a boty zabraly více místa, než si myslel, jeden pytel na odpadky za druhým, plné krámů, co za život nasbírala. Rovnal pytle vedle sebe, řadu za řadou, jako horu jejích výstřelků a všechny na jeho náklady. Chovala se k němu jako k hlupákovi, co jí jen platil účty a žehlil průsery. No, teď byla pryč a on byl rád. Byl rád, že vypadla z jeho života, byl rád, že už nikdy nebude muset poslouchat její šňukání a sarkastické poznámky.

Seběhl dolů a nacpal lůžkoviny do pračky, teplotu nastavil na nejvyšší stupeň. I kdyby se zničily, nevadilo by to. Prostě by koupil nové. Nezajímalo by ho, i kdyby se zničilo všechno ostatní, co s ní souviselo. Jen chtěl očistit dům od každé molekuly té dívky. Naplnil další kýbl vařící vodou a saponátem, popadl mop a začal drhnout dřevěné podlahy, čistit a likvidovat její špínu. Nevadilo, že už je po půlnoci. Strávil by tím celou noc, kdyby to bylo nutné. A celý další den. A jestli se rozhodla vzít si svého milého malého chlapečka, co na tom. Sklidila, co zasela, a musela se s tím srovnat.

Nakoukl do pokoje, kde spalo jeho druhé dítě, nemající ponětí o celé situaci. Jeho dech byl pravidelný, přikrývka stažená tak, aby mohl volně hýbat pažemi a rameny. Noha mu na straně přechuhovala přes postel. Paprsek měsíčního světla klouzal po chlapcově tváři, až ve tmě noci vypadal téměř andělsky. Pohledem sklouzl ze synovy tváře na fotografii na nočním stolku vedle něj. Byla na ní a on ten výsměšný pohled nemohl snést. Po špičkách přešel pokoj, popadl fotku a ve světle měsíce na ni zíral. Jak jen ji nenáviděl.

Syn se zavrtěl, vtáhl nohu pod přikrývku a přetočil se na bok, zády k otci. Naposledy se na fotku podíval, než ji zasunul do podpaží.

„Ta čubka se nevrátí,“ zašeptal synovi. „Doufám, že shnije v pekle.“

Kapitola 2

Charlie Staffordová šla pozdě. Vždycky chodila pozdě. Věci se jí děly přímo před nosem. Dnes pomohla revizorovi chytit vzpurného mladíka, který přeskočil turniket ve snaze vyhnout se placení jízdného. Minulou středu to byl cyklista sražený z kola a ve čtvrtek plačící stařenka, která ztratila peněženku. Zítra to bude něco jiného. Bez ohledu na to, jak moc se snažila přijít včas, vždy se něco stalo!

Všechno začalo 6. července 2007, bylo jí dvacet a dorazila pozdě na vlastní slavnostní vyřazení absolventů policejní školy, ke všemu si toho všiml samotný Komisař, a to všechno jen kvůli dvěma nováčkům, kteří si za rohem vyřizovali účty. Bylo to poslední vyřazování, které se konalo před sochou Sira Roberta Peela, zakladatele Metropolitní policie, v areálu výcvikového střediska Hendon předtím, než zavřelo nováčkům své brány. Nikdy se přes to nepřenesla.

O devět let později chodila stále pozdě. Nic se nezměnilo!

Někteří línější kolegové ji přezdívali „magnet na průsery“, ti svědomitější důstojníci, kteří ji záviděli prapodivné náhody, díky kterým vždy narazila na zločin a kriminálníky, ji říkali „lovkyně zločinců“. Nicméně jednu věc všichni akceptovali, a to fakt, že nikdy neměli klidnou směnu, pokud pracovali s Charlie.

Zvolna se rozeběhla, její oblíbené tenisky lehce zaskřípaly. Bylo pondělí a ona pondělky nesnášela, pondělky a středy, ale dnes to bylo nějak jiné. Na konci minulého týdne byla na kurzu. Možná to byl ten den volna navíc, proč vládla podivně netrpělivá atmosféra a možná to bylo tím, že byla dlouho pryč. Nevěděla, co to je, ale něco bylo ve vzduchu, nová výzva, možná nový případ, co prověří její síly.

Velitelství Lambeth už bylo v dohledu. Letmo pohlédla směrem k jeho imponujícímu prosklenému průčelí, mžourajíc v odrazu ranního slunce od okolních budov. Ráno vždy vypadalo úchvatně, s Temží v pozadí, na jižní straně Londýna, jeho horní patra shlížela

na Westminsterský palác a Big Ben. Bylo sídlem nejrůznějších jednotek a oddělení, které sloužily Samosprávnému městskému obvodu Lambeth, s jeho dvaceti sedmi čtverečními kilometry policejního dohledu, pokrývající oblast od Londýnského oka a Jižního nábreží na severu přes kluby a restaurace ve Vauxhall a Clapham až po nákupní a obytné čtvrti Brixton a Streatham na jihu.

Vzhlédla k oknům ve snaze rozpoznat svou kancelář ve čtvrtém patře a pak zkontrolovala hodinky. Všichni z jejího týmu už tam budou.

Přeskočila stojan na kola před velitelstvím a uvědomila si svůj odraz ve skle otáčivých dveří, zase si zapomněla upravit pramínek neukázněných vlasů, který si vždy dělal, co chtěl, a trčel jí na hlavě jako roh nosorožce. Dokonce i krátké vlasy ji každé ráno porazily. Kritickým okem se zkontrolovala. Nevýrazná, ale s potenciálem, nebo jak to její matka říkala. Středně vysoká a atletická, ale s pár nadbytečnými kily. Plet' čistá, ale značně pobledlá, bylo na čase vypadnout někam na venkov, zacvičit si a rozproudit adrenalin. Co se týče oblečení, bylo pomačkané, se špinavými koleny a lokty od rvačky s tím černým pasažérem. Musela uznat, že dnes opravdu vypadá ošuntěle, i ve svém vlastním měřítku.

Její nálada lehce poklesla. Sakra, zase dostane od šéfa, Huntera, vynadáno. Rukama si projela vlasy v marné snaze zkrátit nepoddajnou kštici a pochybovala, že by šéf dnes velkoryse přehlédl její vzhled, i kdyby byla samotnou velitelkou obvodu Lambeth.

*

„Ah, konstábl Staffordová, opět jdeš pozdě a ke všemu vypadáš jak hastroš. Nicméně jsem rád, že jsi dorazila, nabitá článem po školení rozpoznávání obličejů. Kde jsi byla? Všichni na tebe čekáme. Snad jsi neměla problém rozpoznat 8.30 od 8.00?“

Detektiv inspektor Geoffrey Hunter nečekal na odpověď. „Fajn, jsme tu všichni, *konečně*. Takže začnu.“ Kladl důraz na jednotlivá slova a Charlie cítila, jak rudne. Správan v pondělí ráno před všemi kolegy není dobrý začátek týdne.

„Pardon, šéfe,“ zkusila opatrně.

Ignoroval ji. „Přes víkend nám tu přibýlo pár nových hlášení, která jsou v naší kompetenci, a já je potřebuju přidělit. Jedno z nich vypadá slibně.“

Charlie nastražila uši. Slibné případy byly na jejím oddělení vzácností, pokud tím „slibné“ neměl Hunter na mysli potíže. Pracovala na obvodním ředitelství Britské kriminální ústředny, přičemž své ambice odhalovat významné zločiny si připustila teprve vloni.

Do té doby odkládala rozhodnutí stát se detektivem, raději byla venku v ulicích a potýkala se zločinem, když se stal, a protože se často stal přímo před ní, tak v tom excelovala.

Její první velká zatýkačka potom co odešla z Hendon a nastoupila na policejní stanici Charing Cross, byl pachatel znásilnění, kterého poznala podle E-fit. Jen trochu víc než předtucha a podobné rysy ji dovedly k podezřelému, který u sebe měl izolační pásku, nůž a klíče od bytu ve Vauxhall. Při prohlédávání ulic objevila jeho auto a našla fotky a údaje nějaké ženy, bydlící v jedné z vedlejších ulic. Její podezření stoupl, vydala se přímo na adresu té ženy, vykopla dveře a našla ji s roubíkem, přivázanou lepicí páskou k posteli, poslední oběť série odporných útoků spáchaných stejným podezřelým. Duševní muka, kterými oběti prošly, Charlie hluboce zasáhla. Bylo to osobní. Usilovně se snažila zůstat s ní po celou dobu vyšetřování, odhodlaná vydobýt pro ni spravedlnost. Věděla, jaké to je být tím, kdo si vyžere nespravedlnost. Byl to přesně ten důvod, proč se dala k policii.

Zůstala na Charing Cross, zpočátku totiž milovala adrenalin v ulicích, ale pak přešla do obvodu Lambeth, kde si dál libovala ve své práci. Byla odměněna pokročilým fidičským kurzem pronásledování stíhaného vozidla, nově otevřeným kurzem pro specialisty na rozpoznávání obličejů a nakonec ji někdo ze specializované Britské kriminální ústředny přetáhl k Metropolitní policii, vyšetřující vážné zločiny a delikventy.

Potom, co ji postřelili v zapadlé uličce v Brixtonu, se rozhodla, že Britská kriminální ústředna byla důležitá, obzvlášť po té,

co se vrátila do výcvikového střediska Hendon a našla tam jen střípky jeho předchozí slávy, mnohé z budov prázdné a zpustlé.

Vypracovala se na detektiva konstábla a okamžitě byla převedena k CSU, což byla první zastávka všech začínajících důstojníků Britské kriminální ústředny. O šest měsíců později tam stále byla.

V kompetenci této jednotky byla obvinění zahrnující domácí násilí, rasu, víru, sexuální orientaci či zdravotní nezpůsobilost, ale, jak zjišťovala, jednalo se o nejriskantnější a politicky nejvypjatější oddělení Britské kriminální ústředny. Pokud jste to zpackali tady, vaše kariéra skončila ještě předtím, než pořádně začala.

„Něco zajímavého?“ zeptala se Charlie.

Doufala, že tak získá šanci dostat se ven, a že pokud půjde ven, Hunter půjde s ní. Možná, že to byl šéf, ale taky byl rád v ulicích a byl pověstný tím, že přitahoval akce.

„Jak jsem řekl,“ záměrně se vyhýbal očnímu kontaktu. Očividně jí chtěl zatopit. „Je to slibné. Žena a její syn, pohřešovaní od pátku, dnes to nahlásil její manžel. V tuto chvíli nic příliš zlověstného, ačkoli manžel zní jako protivnej hajzl. Řeší to oddělení pohřešovaných, ale požádali nás, abychom na to mrkli, protože ten pár má za sebou domácí násilí. Je pravděpodobné, že manželka jen přišla k rozumu a odstěhovala se, ale znepokojení vyvolal fakt, že mají ještě jednoho syna, který zůstal doma.“

Odmlčel se a tentokrát pohlédl přímo na ni.

„Charlie, chci, abys prověřila všechno, co o nich víme. Kolik máme předchozích hlášení o domácím násilí? Kdy bylo první hlášení a kdy poslední a zda některé zahrnovalo napadení nebo výhrůžky napadením. Pokud k napadením skutečně došlo, zjisti, zda se agresivita stupňovala. Je divné, že matka vezme jednoho syna a druhého tam nechá, obzvlášť když je tu násilná minulost.“

Pohledem ji kriticky sjel od hlavy k patě, tvář zakaboněnou nelibostí.

„Až budeš hotová, dej se do pucu a vyrazíme na návštěvu k manželovi.“

Přikývla, v obličeji celá rudá.

„V kanceláři mám žehličku. Pak, ale jen až budeš mít pocit, že jsi dostatečně upravená, vyrazíme na jeho adresu a promluvíme si s ním. Budu víc než šťastný, když se dostanu na čerstvý vzduch, a taky mě zajímá, co nám k tomu řekne, ale jen za předpokladu, že budeš vypadat jako profesionální policejní důstojník a ne jako něco, co vytáhli krávk z žahudku.“

Podíval se na ni stejným způsobem, jakým by to udělal tvrdohlavý puberták, ale ji neunikl záblesk dobré nálady a lehké potřešení hlavou, když odcházel.

Jakmile se za ním zavřely dveře a možná ještě před tím, než zmizel z doslechu, Paul se nahlas uchíchl.

„Charlotto Staffordová. Jak to vypadáš?“

„Neříkej mi Charlotto, to si může dovolit jen moje matka. A ještě jen když mi dává kázání.“

„Tak to se vsadím, že ti říká Charlotto v jednom kuse!“

Ten bonmot ji na vteřinu zaskočil. Vzpomněla si, jak ji poprvé někdo nazval Charlie, před spoustou let na písčité pláži ve West Wittering. Od té doby se jí to jméno drželo. Ztěžka polkla a nasadila úsměv.

„Možná,“ řekla a kolegové se rozesmáli.

Pracovala s pěti dalšími: Bet, Paulem, Colinem, Sabirou a Naz, ačkoli Sabira a Naz dnes měly odpolední směnu.

Paul ji vzal ochranně kolem ramen. „No, všichni tě milujeme,“ odmítl se a chytil ji pevněji, „bez ohledu na to, co říká ten protivný chlap.“

Charlie se zasmála. Paul jen žertoval, ale i tak se jí nelíbilo, jak Huntera nazval. Ten „protivný chlap“ byl totiž muž, kterého v životě respektovala nejvíce. Kromě některých kolegů, se kterými teď pracovala, bylo v jejím životě málo mužských vzorů, kteří by si zasloužili její respekt. A ze všech jejích šéfů byl Hunter jednoznačně ten, kterého nejvíce obdivovala.

Byl Hunter, Lovec, nejen jménem, ale i povahou, ačkoliv vypadal spíš jako kořist než predátor. Ve třiceti letech měl vizáž starého muže, malého, opláceného, plešatého a rudolícího.

Tedř, když byl detektiv inspektor padesátišestiletý, jeho tělo odpovídalo jeho věku.

Charlie toho muže milovala, ne romanticky, byl dost starý na to, aby byl její otec. Ale byl vším, čím chtěla být ona: neohrožený vůdce, zásadový, pracovitý důstojník a lovec zločinců, jakému se nikdo jiný nevyrovnal, a navíc měl tu výhodu, že byl vysocce organizovaný a vždy dochvilný. Věděla, že pod tou přísnou maskou k ní také tihl, svým způsobem, přestože by to nepřiznal ani za milion let, a choval se k ní spíš jako k nezbednému dítěti školou povinnému.

Přesto měla velké štěstí, soudě dle jeho dnešních reakcí, že jí to vyšetřování světil.

Paul ji každopádně jen škádlil. Někdy uměl být zlomyslný parchant a ona věděla, že mu už dávno došlo, že pro Huntera měla slabost. Stačilo, aby zmínil jméno jejich šéfa, a už se červenala.

Chytila Paula kolem pasu a taky ho zmáčkla. Instinktivně poznala přítele, nepřitele nebo někoho neutrálního během pár minut od jejich prvního setkání a on byl rozhodně přítel. Měl schopnost vidět za jejím pracovitým, šťastným a sebevědomým zevnějškem tu nejistou a zranitelnou duši uvnitř. To nedovedlo mnoho lidí, byla dobrá herečka.

Dnes ráno měl poněkud kalný pohled. Všimla si ho, zatímco Hunter mluvil, když opatrně usrkával z koufíciho hrnku černou kávu. Paul byl specialista na vyšetřování spojená se sexuální orientací a transgendery. Obvykle byl bezchybně oblečený, jeho lehce řidnoucí blond vlasy důkladně nagleované a vousy pečlivě zastřižené. Velké diamantové náušnice se třpytily v obou uších a v jazyku měl zlatý cvoček, kterým cvakal o zuby, když se soustředil. Tečkou za jeho vzhledem lva salonů byly džíny, stylové boty a úhledně vyžehlená košile zapnutá až k líměčku. Nicméně dnes byl jeho obvykle bezchybný vzhled spíš neupravený než elegantní.

S nadějí, že stočí téma hovoru od sebe, poplácala ho po zádech. „Těžký víkend, Paule?“

Otřel si čelo a předstíral rozhořčení.

„Neumíš si představit, co se mi stalo v sobotu večer, Charlie. Potkal jsem muže svých snů, společně s těmi *nejpřízrasnějšími* kroužky do bradavek. Hoď se do gala a pak tě zasvětim.“

Charlie přikývla. Sundala si sako, zcela bez úspěchu zkusila uhladit zmačkané záhyby na košili a kalhotách a pak si do třetice prohrábla vlasy.

„Fajn, tohle je moje gala.“

Bet vzhlédla od počítače a zatřásla hlavou.

„Vážně, Charlie? Skoč si na dámy a uprav si vlasy, pak na sebe hoď moje sako a dej mi své věci. Vyžehlím ti je. Nenech šéfa, aby tě znovu takhle viděl, nebo ti to dá příště opravdu sežrat. Nebo hůř, zahrabe tě v kancelu.“

Okamžitě udělala, co se ji řeklo. V žádném případě nechtěla zůstat v kanceláři, když měla šanci dostat se na vzduch a hádat se s Bet taky nechtěla.

Bet byla taky kamarádka, skoro dvakrát starší než ona a mnohem víc jako její náhradní máma než jen kolegyně. Byla v kanceláři nejstarší, čerstvá padesátnice, buclatá, s hustými šedivějícími vlasy, koufala jak továrna a byla počtvrté vdaná. Neexistovalo nic, co by Bet nevěděla o domácím násilí, ať už z pracovní nebo osobní zkušenosti. Policajti umí být zrovna tak nestálí jako kterýkoliv jiný chlap či ženská a ona si párkrát špatně vybrala.

Charlie se přihlásila ke svému počítači, zatímco se Bet činila.

Pár minut přelévala svou pozornost mezi Paulovy historky a třídění e-mailových dotazů ohledně vyšetřování, schovaná za monitorem a půjčeným sakem, než si navlékla své čerstvě vyžehlené oblečení.

Pondělní ranní rozruch pomalu odezníval. Zadala do počítače jméno, které jí Hunter nechal na stole, a sledovala, jak se monitor zaplňuje, najednou zatoužila s přiděleným úkolem pohnout. Pokud v tom Hunter viděl potenciál, musel tam být. A ona chtěla být tím, kdo dokáže, že měl pravdu.

Kapitola 3

Julie Hubbardová, čtyřicet dva let, provdaná jen jednou za Keitha, byla pohřešovaná se synem Richardem, čtrnáct let. Jejich druhý syn, Ryan, patnáct let, byl stále s Keithem. Julie i Richard byli oba zdraví, nikdy předtím nebyli pohřešováni a nic nenasvědčovalo tomu, že by byli duševně labilní nebo měli sklony k sebepoškozování či k sebevraždě.

Charlie prolétla záznamy o pohřešované osobě. Bylo tam hlášení o domácím násilí, rychle to prověřila. Julie nebyla nikdy soudně trestaná, ale Keith Hubbard byl usvědčen z napadení, držení zbraní, výtržností a přečinu proti veřejnému pořádku. Byl to rozhodně nestabilní a agresivní muž. Julie ho možná prostě opustila. Ve skutečnosti, jak vyplývalo z hlášení, situace doma mohla být příčinou zmizení těch dvou.

Předkládaly se i další teorie. Možná Julie vzala Richarda dřív ze školy a vyrazili na nějakou sbližovací dovolenou. Přece jen za dva dny začínaly velikonoční prázdniny. Bylo potřeba kontaktovat Richardovu školu a ověřit, zda Julie žádala o jeho uvolnění z výuky.

Charlie si najednou vzpomněla na vlastní dětství. Její vlastní matka Meg dala smysl individuálním „speciálním dnům“ stráveným s ní a jejími dvěma nevlastními sestrami Lucy a Beth tu středu před mnoha lety, kdy se příjemné žití jejich rodiny zhroutilo. Milovala ty dny, jen ona a matka, dělaly to, co vybrala. Svým způsobem jí ty náhodné dny jen s Meg pomáhaly překonat pocit osamělosti, ale nikdy ji zcela nezbavily nenávisti ke středám.

Čím víc Charlie přemýšlela o teorii o utužování vztahu matka/syn, tím menší jí přikládala význam. Bylo pro ni nepředstavitelné, že by Keith nebo Ryan, ten obzvlášť, nevěděli, že odjeli. Vzpomněla si, jak Meg vždy udělala vše pro to, aby ona, Lucy a Beth vždy o speciálním dnu věděly. Její máma byla vždycky až úzkostlivě spravedlivá a jako spravedlivá musela být vnímána. Neměla svého mazánka. Oba manželé ji zklamali, ale své

tři dcery milovala všechny stejně, bez ohledu na selhání jejich otců. Ne, bylo vyloučené, aby její matka vzala jednu z nich někam na víkend nebo i na jediný den, aniž by to nejprve neprobrala s ostatními. To by bylo nemyslitelné.

Najednou ji přepadl obrovský smutek. Stále se s matkou i sestrami pravidelně vídala, ale poslední dobou se odcizily. Lucy a Beth, děti z Megina druhého manželství, byly ještě puberťačky, bydlely doma v Surrey a sdílely stejný vkus, ať šlo o hudbu, módu nebo kluky. Charlie se odstěhovala do pronajatého bytu v Clapham, blíže k práci a žila sama. Sestry i matka jí chyběly. Přestože cesta trvala méně než 45 minut, občas měla pocit, že jsou tisíce kilometrů daleko. Obzvlášť máma. Přála si, aby spolu mohly mluvit tak jako dřív, ale od nehody jejího bratra to bylo příliš těžké.

Ozval se rozhlas a ona se rychle vrátila k monitoru, sjela na Keithovo prohlášení. Zpočátku si myslel, že odjeli na víkend, aniž by mu něco řekli, proto nic nehlásil. Když se nevrátili a ani ho nekontaktovali, měl za to, že ho Julie opustila a vzala si dítě. V poslední době to mezi nimi nebylo moc dobré. Byla to blbost, alespoň co se Charlie týče. Pokud nevěděl, že jedou pryč, měl je nahlásit jako pohřešované už v pátek večer, nebo nejpozději v sobotu ráno, když se neobjevili. Žádná matka nevezme jedno dítě a neopustí druhé, pokud není něco špatně. Nebo tu bylo něco, co jim Keith neřikal. Všechno v hlášení za sebou nechávalo nezodpovězené otázky. Nic nedávalo smysl. Něco bylo špatně a začínalo to u Keitha Hubbarda.

*

Celkem tu byla tři hlášení o domácím násilí, ne tolik jako v ostatních případech, které doposud řešila, ale otázkou je kolik incidentů se stalo ještě před tím, než vygradovaly natolik, že bylo nutné volat policii.

Fakta byla děsivá. Bet ji dala statistiky, když nastoupila k nim do kanceláře, a ona ta čísla nosila v hlavě. Statisticky se domácí